

SLAVKO MIHALIĆ

NÉHÁNYADMAGAMMAL

*Mellettünk holtak hegyipatak sodra surrog
S egy fő-fő mindezt nyugodtan szemléli
Arany mosollyal néhányadmagammal puskák előtt
Ki tudja, meg bírunk-e halni*

*Ékítené avarral hajunkat a szél
A Nap viszont mind forralná dühünket*

*Semmit nem értünk s rosszul csinálunk mindent
Áldást valamikor — akkor ti mégis arra adtok*

2

*Megvenni szerelmeken próbálnak s eladni nem tudjuk magunkat
Noha nyilvánvalóan nyújtottuk kezünket
Fényes hadakba csillogó érmekért mentünk
De mikor osztották, mi már bóbiskoltunk*

*Persze szeretnénk ha megmondaná valaki hogy kihez tartozunk
Aki tudja — hallgat, mintha töprengene még
Pedig a döntést valószínűleg meghozták már*

ODAADÁS SZÉGYENBŐL ÉS MEGPRÓBÁLTATÁSBÓL

*A tartós szeretet szokásaival szép ez a világ
Hiszen a megboldogultja sem adja fel kötelmét
Gyülekező madárrajokban jelentkezik mind hajnalonta
Rajongó kistű oлдódó álma egén*

*És mi van azokkal, kik túlon túl siettek
Kovakemény ujjakkal dacolnak lám a lázas révületben
S halálos szusszanat ha torpan az ürbe
Reménykedésük fuvalma áramlik át a város fölött*

Tudom, nem önmagáért menekült meg egy sém közülünk
Miként egyetlen fa, egyetlen morotva sém
De részünket átvállalták elroncsolt testükbe
Más csonkítottak, és lombot hajtottak megújra

Egyik a másikába egyre inkább s együtt még láthatóbban
Lassan de megszününk függeni a változásoktól is
Lábainknál hever a félelem, fekete emlékezet törmeléke
Pedig vihar volt bennünk egykoron

Tárd fel sokszorozott testedet, a dolgok közt hidként feszülőt
A rajtunk átnyilálló zajok sem gyilkosak többé
Sírd el a sírhatnékodat, bánatod magvát ajándékuul add
Szépülő otthonaink köré boruló lombozatnak

Szégyenből és megpróbáltatásból ez az odaadás
S ha kicsikarja a testből a maradék erőt
Szerelmes ajkunk íve végképp hasonul
Forró remegéssé, mely megteremti az éhség egyensúlyát

Visszatér mind, aki okkal vagy ok nélkül távozott
Növekszik a város, az állványzataival velünk hasonlatos
Vakon is biztonságosan járhatunk
Ha utcái még vakmerőbben haladnak átal bennünk

AZ EMBER, AKI DÖNTÖTT

Itt valahol mint szelt narancs, kettéválik a világ
E napon amikor döntök, két fele vagyok az egésznek magam is
Egyiket elvetettem; de hogy érem be a másikkal csupán
És rémülten esdekel bennem valami, mikor visszavonhatatlan a döntés

Két világ; mily roppant nagy teher e gyenge vállra
Magamért alig rettegek; te vagy a borzongás az ereimben, kettévált
[világ]

Nem kételkedem: hiábavalóan nem tettem soha semmit
De ki ismeri jobban a kudarc ízét a győztesnél

Voltaképpen amit követelnek tőlem, az mind kevesebb az akaratomnál
Az igazi csodák az ujjaimban történtek meg
Az ember, aki döntött mért hangzik ez úgy, mint a gyászzene
Iszonyatában maga az ág — rügyezni készülő

ÉNEK AKASZTÓFA ALATT

Idegen a várban, melyet két kezemmel raktam
Holott e falak, ezek a zászlók, a ti üvegesen meredő szemeitek
Nem is sejtik érveim mivoltát
Okság szerint lehetnek a szereteté; esetleg a halálé

És kire sem illik úgy a kötél, mint énrám
Nem vétekről beszélek; hisz nem kételkedem én a vár erejében
Egyszerűen azt nem tudom, hogyan munkálna eredményesebben a kötél
Holott legértelmetlenebbül

Ha tudom érveit a bátorságnak, reménynek és igazságnak
Én a képtelennel is ellakomáztatok olykor
Főleg amikor befejeztem egy-egy erős dolgot
Amitől nehezebb a föld; ilyenkor valami tökéletlenebbre támad kedvem

SZERETET A VALÓSÁGOS FÖLDÉRT

Fölül a jég, ügyes ujjai a víznek alul
Saját gerincét, láthatod, hogy zúzza majd a jég
Alul az álom és ki ne követne minket
A szeretet tiszta ügyében

Jaj felül, jaj alul
Eljő a harmadik és lesznek fenevad ügyesek
Törettem fentről is, lentről is derékig
Valakiért, aki meg sem érti

Ez a Korana miért nem a Duna is
Szép vagy földem, legkivált ép-egészen
Eljön a negyedik is, egyazon hazug szavakat ismétlendő
Miattuk vesztettünk csatákat mi is

Ne törd meg ezt a féltő szorongást
Csupa ihlet az a jelen okán; a múltban nem hiszek
A jövőt meg — ha ezen az ajtón kopogtat
Elkergetjük: jobb ha későbben érkezik

Érted élek, ki ajkam feltöröd s ujjaimat kulcsolod ma éjjel
Értetek, kik álltok térdig iszapban velem
Egy mai megpróbáltatást nem adnék az összes holnapi birodalmakért
E bágyadt és sóvár szemű ködöket nemkülönben

ZÜRICH

*Megérte ráeszmélnem:
sörözőkben, sírkerteken
még többen vagyunk, sokkal többen*

*Hanem a világ egyedül a
gyanútlanoknak nyílik meg csupán:
a feledés térségeit azoknak
tölti be mind egy-örömeiben.*

*Zürichben szóltam így:
az igazi városok
lett léte vajmi esetleges.
Lám, milyen szerelmetesen
terjeszkednek helyhez ragaszkodón.
Hattyúkat eregetnek
piszkos csatornákon.*

*Ekkor felizzik az estbe
százados hársak illata.
Merőben más időbe hanyatlík
a senki-napja.*

*És amikor elindulsz végül is,
utcát tár pilláid közé,
színeset, fényűző paráznát
ahonnan nincs kiút*

*Zürich! Zürich! újra vajh
hol is találkozunk ...*

KIS FŰGA

*A kő nem tartott ki, sem az emlékezet
Sebzett lepkékkel, hajlott hangyákkal kelünk útra
Sem dicső századaival az égbolt
Szorosan fogd a kezemet
Fő hogy ezen az éjszakán álljuk
Vagy akár nappal is az eltépetést
Amikor nem tudja többé dalát a madár
Láz a véredben s kezed teljesen hideg
Vak látomások jönnek lépésben velünk*

*Minket szerelmes testünk vált meg
Törvényüket csak együtt ismerik
És nem a homokágyú folyó, sem az erdő
Sem a kígyó, a már foszladó, sem a menyét
Akár ha kötélén — nyeglett a nap
Mint fenevad foga közt a hold és mind a csillagok
Nyoszolyánk itt ez éles kövek közt
Minden csóкод virágkehelynyi vér
Soha ilyen tékoz szerelem!*

SZERELMES LEVÉL

*Mikor elmentél
nem tudtam még az itthagytott
értékek felől.
Sétáim azóta teljesek a
formás idomú lombbal.
Egy szökőkút a csönd szívéből
a sétány révületén át
fehér fényű pillákat rebbent
magányom fölé.
A pást hosszában
lépteim elé siet
a padok meghittsége.
Beszélhetnék a kifosztott
égbolt unalmáról,
a terekről is
mint változtatják helyemet.
Kávéházunkban,
megannyi hasztalan év után,
rendelhetek egy feketét.
Megnézem magam a tükörben,
a magasságod méretűben.
A várost a legjobb helyre
állították mindenestül
a régi rézkarcokról.
Most végül ki is mondhatom:
szeretlek.*

DUDÁS KÁLMÁN fordításai